

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪНЬИЖВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишна безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. скупљъ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

У В Р Е Д А.

Злато свагда нѣ оно, што е' одъ людѣи фали,
И челикъ е злату раванъ кадъ се добро кали —?
Аколи се по каднада нешто лепо жути,
Злато нѣ по мож' да е неки металъ люти?
Добры дѣла кадъ ко нема, шта му вреди фала?
То е подсмей; то е руга сѣдство многи зала —!
Колумсъ беданъ баца свою, у опасностъ главу,
А Америкъ съ туђи леђа, доби обшту славу —
Тако и садъ многи люди, премлого се муче
Опетъ неки вольомъ други, похвалу докуче;
Неки човекъ до крвавогъ зноя себе труди,
Па плодъ раднѣ отведу му готовани люди.
Еданъ ради и мучи се, к'о сужни робови —
Накъ ни милостъ нит' прирѣнѣ може да прибави.
Другогъ води прѣятелство у довольства дворе,
Кой се пружа и ленъствуе до бѣле зоре.
Ан'о сређе све не види нит' по правди суди,
Какву ролу време игра, и са нѣме люди!
Правде нема међ' людима изеше е вуцы;
Несређници многи плачу, чую имъ се хуцы —
Црна судбо! зла неправдо! клеветана семе!
Кадъ ће правда са истиномъ твое с'трти теме? —

М Ж.

ТУЖБА ЕДНОГЪ ПОМОДАРА.

„Познато е целой вароши, да я одъ некогъ времена
ни труда ни трошка нежалимъ, само да се надъ трговач-
комъ класомъ узвисимъ, за кою ме е случай рођеня и
непросвештеный начинъ мишлѣня мога отца привезао.
Свакѣи живый зна, да я у момъ дућану ништа нерадимъ,
него само млађи, да међу господомъ прѣятели имамъ и да
се свагда по найновѣиой моди носимъ; па ме опетъ под-
смевачи називаю барономъ шећерцемъ. Истина, мой ме
еспашъ рани; али ели човекъ зато селякъ, ако одъ при-
хода нѣговы польски добара живи? Ел' адвокатъ празно-
главићъ правословъ, кадъ води трошакъ свой одъ оны
новаца, кое му нѣговъ писаръ заслужуе. Непѣмъ ли я
свакѣи данъ белу кафу, неидемъ ли у кафану и читалиш-
те, нечитамъ ли новине? Ел' мой ручакъ наликъ на ру-
чакъ едногъ простака? и мое дружтво на соаре у подру-
му. Я незаслужуемъ да ми кажу, да е свакѣи мой коракъ
аршинъ дугачакъ, да самъ я слађий одъ могъ еспапа, да
мой кредитъ кодъ паметны людѣи пада, и да су ме по,
тестета деволка съ протестомъ одбиле. Зайста, изъ мон

устѣи неизлази ни една речъ, коя бы на ниско станѣ зау-
дарала. Ако ме налите, то знамъ едно средство, да се у-
подобимъ великимъ людма, т. е. мое дугове да непла-
ћамъ.“ —

САДИ.

Добрыи краль Сади, путоваше едномъ преобучень
по нѣговой држави, да се нагледа како нѣгови сређни
подайници уживаю благостоянѣе, кое имъ е онѣ приуго-
товѣо. У одной вароши не далеко одъ двора спази међу
гомилонъ окованы робова одну жену, на кое лицу изра-
жаваше се туга и скромностъ и кое га врло узбуди. Она
былаше упрегнута у една колица каменѣмъ натоварена, и
стаде изнемогнута одъ великогъ терета. Боже благѣи,
повиче, окончай ову несређу! и падне у несвестъ на зе-
млю. Жури се лѣня секо! повиче громовитимъ гласомъ
еданъ пандуръ, и подигне страовито свой штапъ да уда-
ри жену. Стой! повиче Сади, и пружа му еданъ дукатъ,
я имамъ да говоримъ съ томъ несређникомъ. — Сестро,
шта си скривила, те си ово дочекала?

О! заръ има јоштъ людѣи на свету, кое може моя бѣ-
да тронутѣ? добрыи странче, приповедиђу ти у кратко
догађай наше несређе.

Неке варалице и несређе осиромаше насъ тако, да
нисмо одкудъ имали арачь плаћати. Већ смо съ четво-
ро дѣце на земљи спавали. Само намъ е јоштъ еданъ
ћилимъ претекао, на комъ е мое пето дѣте на смрти бол-
но лежало; чудовишта ова дођу и кадъ ништа друго не-
нађу, тргну исподъ болногъ детета ћилимъ. Мой мужъ
немогавши се у свомъ очаянѣио уздржати, счена полицай-
ногъ служителя и груне га о землю. Заслужѣо е смртъ!
повичу судѣе и осуде могъ мужа на вечиту робѣо.

А ты?

Я радимъ за нѣга, ерѣ е онѣ болешлѣивъ и слабъ, и
само да му се даду одморити и до крепости доћи. У ма-
ло што одъ батина нѣе умро. Ахъ! заръ нашъ богатыи
краль нѣе могао быти безъ могъ ћилима?

Утѣши се добра жено! рекне Сади и брзо се окре-
не на страну, ерѣ се нѣе могао одъ суза уздржати. — Подъ
твоѣомъ фалѣномъ владомъ — како си люблѣнѣ, Сади —
ови угнѣтени зову те предъ Богомъ.

Сади поята кодъ градоначалника. Я самъ трговаць,
милостивый господине, и нашао самъ овде међу робови-
ма некогъ сродника мога едногъ прѣятели. (Каже му име;)
може ли се за новце одкулити? — Онѣ е бунтовникъ,
кой е заслужѣо, да се на колаць набѣе — али ако ми вы
вредностъ посла нѣговогъ платите, могу га одпустити. За-

слуга робова износи єдну часть мое плате, и я немогу одь мое уредбе одустати. Сади: люди говоре, да краль нелюбиа строгость. — И я, одговори градоначалникъ — нисамъ башъ прїятель казни; но по некїй путь нужданъ є примеръ, да се други у память узму. Приходи ове вароши одређени су на куйну кральву; куваръ, кои уплива има, иште новаца, а кой є паметанъ, тай чува прїятель кодъ двора. — Сади плати новце и рекне полазећи: пако є вацъ прїятель, о вы забораваљна створеня? ваше непримьтне крваве сузе прогутао самъ я као найвеће посластице.

ОСВЕТА АРАПА ЗА ХУДО ПОСТУПАНЪ СЪ НЫМА.

Єданъ богатъ населъникъ у єдної Француской поселбини, їдао є свогъ єдногъ Арапа найгрознїе шибати, зато, што є на нѣга сумню крађе имао. Арапинъ є быо невинъ, и очекивао є на заклетву свое невиности; али ово му непомогне; нѣга распну на муке. Доцнїе неколико дана, кадъ є населъникъ изишао быо, улочи Арапинъ прилику неяке троє деце свога Господара присвоити. Попше се са нѣма на найвишїй кровъ, и кадъ види свогъ Господара да натрагъ долази, викне га по имену. Господаръ погледи горе у истомъ магновенїю, быяше нѣгово наймлађе дете размрскано предъ ногама нѣговимъ. Садъ поче онъ съ найвећимъ умилениємъ роба свогъ молити, за животъ проче двоє деце; али и друго є исту ону судбину имало, кою и прво. Населъникъ падне на колена и заклинаюћи се са иайсайнїимъ обећанїемъ, да баръ оно треће поштеди. Смелои стропошта се Арапинъ са трећимъ, и обое остану на месту мртви.

Живїй цвєтъ. Кромъ прочи обичны растѣнїя западнѣ Индіе, налази се у св. Луцїи или св. Алузїи, и онаї памтєня достойный живїй цвєтъ *Zibetblume* —, кой изъ воде израсте, скупи се или загниори се, кадъ му се близу дође, и живи одъ ситнїи водєны црвића, кое онъ са своимъ у врху стоєћимъ цвєтаюћимъ цвєтомъ лови и склапа.

Макрина Миловуковїца.

М А К Я В Е Л И.

(Съ Талїанскогъ.)

1.) Нетреба никадъ, да се єдна држава ослања на другу, коя їой помоћи нїє кадра или збогъ свогъ удалногъ положєня географичногъ, или што се и сама у нужди налази, т. є. на ону коя има више гласа и мїѣнїя него сыле и снаге, као Поляци на Француску.

2.) Свака држава, као и поєдиный човѣкъ, коя хоће, да одъ малє великомъ постане, мора у почетку превару употреблявати, еръ нема доволно снаге; само снага нїє никадъ доволна, а само превара доволна є, коя што є тайнїя и скривєнїя, то є манъ хулїтелна.

3.) Погрѣшка є слабомоћны држава и поєдиный людїй, да се у згодно време никадъ на штогодъ рѣшїтельно одважити немогу, нїти за єдну, нїти за другу противну стваръ; треба се дакле брзо одважити на што, или на ово или на оно, еръ у томъ одлаганю држава себи шкоди, а никомъ непоможе.

4.) Свагда є опасно за државу и за владателя, кои или ради одбранє или ради нападєня на другу државу, тражи помоћ одъ стране државе, еръ є-найболя прилика освоити државу или провинцю, кадъ їой се помоћ ша-

ль; а нашто єдної држави оне земль, кое са своимъ снагомъ неможе да задржи? оне су првомъ приликомъ у непрїятельскимъ рукама, а никадъ у своимъ рукама нису сигурне.

5.) Не на новацъ, но на оружїє мора се єдна држава ослањати; оружїємъ мора себе бранити, зато єдна држава мора тако уређена быти, да є нѣно срце (старый Римъ) яко и снажно, ма да су пограничне провинциє и слабе, и што непрїятель више у унутрашньость улази, то мора напразити на веће препоне, а не обратно.

6.) Срећа заслѣпи духовє мужєва, кадъ хоће да се они непротїве нѣнымъ намѣрама. Одъ тудъ се види, да божєствєна сыла, божїй промысао управлє съ човѣчскимъ дѣлїма. Судбина избєре єдногъ мужа пуногъ духа и храбрости, кадъ хоће, да оваї почина велика дѣла т. є. таковогъ мужа, кои ће познати оне прилике, кое му она пружа. Такођєръ кадъ судбина хоће да учини велике пропасти, то она постави такоє люде, кои иду у ту пропасть. Тако є судбина судїла, да бы старый Римъ великимъ постао, нужно є было, да римска држава буде побѣђена и потучєна, али не сасвїмъ упропащѣна. Но ипакъ нетреба да люди сами себе пренебрегаваю, еръ непознаю цѣль и намѣру судбїне; и будући да судбина иде кривымъ и непознатымъ путемъ, то треба, да се люди увѣкъ надаю, и у надежди никадъ да себе не пренебрегаваю, ма да се у каквомъ дѣлу налазе.

7.) Нетреба никадъ противъ оне државе вєввати и мыслити, да ће се моћи она побѣдити, зато што владаю унутрашнѣ партає, еръ партає постаю у држави зато што се народъ налази у лєньности а хоће войну; а чимъ народъ буде у каквої опасноти или у войнї онда ће се сложити; тако є было у старомъ Риму, и данась є ондѣ, гдї се воевнїй народъ на миръ приморава; но ако се такова држава, гдї су унутрашнѣ партає, жєли освоити, то треба овако поступати: *слабїю партаю мало подпомагати; мало, да више себи остављєна држава чрезъ унутрашнїй дугїй немиръ мало по мало пада; мало, да немьсли ова слаба партая, да онаї, кои нѣой помаже, жєли и ню и цѣлу државу побѣдити и освоити.*

8.) Кои владатель жєли, да учини у држави какву промѣну, мора добро познати свой народъ и избрано време; кои хоће, да робскїй народъ учини слободнымъ пропащѣ у овомъ дѣлу, кои хоће, да слободу любєћїи и непокварєнъ народъ постане робскимъ, и тай ће пропасти, ма каквє да су иначе нѣгоє заслугє за народъ былє. Єданъ човѣкъ неможе на єданпутъ цѣо народъ покварити, но то быва мало по мало, одъ колѣна до колѣна, тако у старомъ Риму Манлїя нїє успѣо, а Сулла є успѣо у своемъ предузећю. — *Време се мєня; кои заєдно съ временемъ непромѣни свой начинъ постуцєня, пропащѣ; то є врло тєшко за човѣка, еръ є првїй начинъ нѣговогъ постуцєня изъ самє човѣчїє нарави проїзлазїю, или є при првомъ начину дѣлєня свєгда успѣо у своемъ предузећю. пакъ садъ неможе да се увѣри, да ће успѣти, ако буде другчїє поступїю; зато є болъ, да съ промѣномъ времена и нови люди добїю важность у држави, еръ они време болъ познаю.*

9.) Велики и рѣдки мужєви бываю у држави свєгда у мирнымъ временїма пренебрегнути, еръ изъ зависти, кою є нѣїова важность и храбрость на нѣи навукла, многи се налазе, кои хоће да буду нѣма не само єднаки, но и вышїй одъ нѣи и да їй превосходе; у мирнымъ временїма многи жєлє, да се попну, у немирнымъ и опаснымъ временїма могу се само заслужнї люди попєти; за-

то ови желе войну, да задобию изгубљену честь; а то многимъ државама служи на штету. Два средства могу то зло предупредити: или све граѓане тако осиромашити, да немогу са своимъ богатствомъ друге подплатити; или се за войну тако спремити, да се война увѣкъ водити може, да су свагда нуждни храбри и важни люди, као што е чинио старый Римъ; државе, кое тако нечине, быће свагда у нереду, ако заслужный, но пренебрегнутый мужъ буде осветолюбивъ, и узима свое приврженике и велику важность, осимъ ако буде стрѣливъ и добаръ, да се нежелити осветити ни држави, ни приватномъ граѓанину кои жели нѣга превосходити. — Зато никако нетреба таковогъ мужа поставити у важно државно дѣло, кадъ су му други већ нанели неправду и поругу, ерѣ е нѣгова главна тежня, да се освети своимъ противницима и увредительима, ма то было на очевидну државну штету.

10.) *Диктаторство.* Ни име ни степень диктатора нѣ старый Римъ робомъ учинио, но траюћа власть, и да у Риму нѣ было познато име диктатора, Цезарь бы узео ма какво друго име, ерѣ власть и сила лако себи прибави ма какво име, но име неможе себи власть и важность набавити, мора имати многа добра качества. Диктаторъ е за време быо постављенъ, а не за увѣкъ, и да бы само ону опасность предупредю, збогъ кое е быо постављенъ; онъ е могао самъ савѣтовати се и самъ извршивати, што се буде односило на исту опасность, а ништа друго; онъ нѣ могао себи власть присвоити на штету сената или народа; онъ нѣ могао другчѣ државне станове поставити или те уредити. Диктаторство было е едно средство, кое е старый Римъ великимъ учинило, ерѣ бы се иначе тешко држава избавила у изванреднымъ догађаима, почемъ обични државни редови полагаю се движу, (еданъ неможе безъ другогъ, владатель безъ совѣта или министра и т. д.) а опасность мора се брзо предупредити; зато една држава мора у опасномъ времену диктаторство или томъ подобну власть установити, ако неће у опасности да пропадне.

11.) *Децемвиратъ.* У старомъ Риму децемвири были су постављени на годину дана, да издаду законе они сами, почемъ е народъ быо уништио конзуле, а сенатъ народне трибуне, тако да су децемвири, оставши сами, неограничено владали. Премда су они были благородници, ипакъ су народу мили и повољни были, а мрзки великашима, ерѣ су изъ прва за народъ радили, особито Апиусъ Клаудиусъ, гордый великашъ, когъ е народъ у почетку волео, што е ишао противъ великаша; кое е была велика погрѣшка одъ стране народа, ерѣ ако е само таковый човѣкъ мударъ, то може лако постати тираномъ, ерѣ свакий тиранъ само може постати и одржати се, ако има народъ на својој страни; таковый е пропао, ако се ослони на великаше, ерѣ ови га нити могу одржавати, нити хоћеду; немогу, ерѣ су слабѣи, него народъ, нећеду, ерѣ великаши, кои у тиранству неучаствую, мрзе на нѣга, а онъ неможе све великаше съ честью и богатствомъ на свою страну придобити; но тиранъ имаюћи на својој страни народъ и едну часть великаша, увѣкъ може се одржати. Томъ противно поступао е Апій, кои е послѣ одъ народа одпао, и великашима се прилюбю; великашину су га могли трпити, што е онъ самъ владао безъ нѣвогъ саучастія; а народъ га нѣ могао трпити, што е неограничено владао. Тиранъ, кои се неослани на народъ, може само за време обстати или посредствомъ вѣрны тѣлохранителя, или кадъ има простъ народъ по селима на својој страни противъ варошана, или кадъ се сроди са

сусѣднымъ сильнымъ владательмъ, но Апию нѣ ни едно одъ та три средства могуће было. Тако, да е Апию мало памятенъ быо, могао е народу слободу одузети, само изъ тогъ узрока, што е народъ мрзио на конзуле и великаше, а поставю децемвира. Но послѣ ови увео се опетъ старый редъ: конзули и народни трибуни.

РЕДКІЙ УДВОЙ.

У едномъ французкомъ гарнизону метну едного офицера на стражу за казнь збогъ едне погрѣшке. Кадъ се после претрпљене казни коды кралѣвскогъ поручика пріяви и овај га прими са оштримъ укоромъ и отеческимъ опоминянѣмъ, онда овај младый човекъ заборави толико на себе, да е тогъ старогъ човека съ пайгоримъ речма изгрдио. Достойный стараць, ранама и годинама ослабљенъ, одговори дрктаюћимъ гласомъ: я дркћемъ као што видишь. Я нисамъ свагда дрктао, а мой синъ недркће.

Сынъ прими писмо одъ отца и дође съ найудалѣние границе кралѣвства. Изађу на удвой и страшно се побю. Офицеръ добие рану, одъ кое се текъ после године дана излечю.

Чимъ оздрави и покаже се на полѣ, таки дође и сынъ оногъ старца: вы сте мога отца увредили. — Ёсамъ! зарѣ ова рана нѣ довольно мою наглость загладила? Вы оставте при нашемъ захтеваню добро — али на пиштоль.

Срећа беше опетъ противна младомъ офицеру. Новодобивена рана бацы га у криветъ на неколико месецы.

Сынъ се укаже и трећий путь: увредителю мога отца я иштемъ удовлетворенѣ. — „Вы се даѣте као што видимъ тешко задовольити; дайте ми времена до сутра, па ћу вамъ одговорити.

Офицеръ скупи капетане полка свогъ, и представи имъ стваръ као подпунимъ судіяма чести. Ёсамъ ли я дужанъ дотле тући се докъ еданъ одъ насъ другога неубие?

Еданъ капетанъ прхвати речъ; Ёсте л' вы старога већ за опрощенѣ молили? — Нисамъ — таки сместа да то учините! та то сте требали юшть изъ почетка да радите. — Офицеръ послуша. Кадъ изиђе изъ себе старога, сретне га сынъ съ разширенимъ рукама. Я молимъ за ваше пріятельство благородный муже. — Добро. Али до врага, зашто ми нисте пре казали шта сте ради? — То нѣ было мой задатакъ. Мой отаць мого е опростити. А докле нѣ онъ опростио, дотле е моя дужность была, да га осветимъ. — — —

ДОМАШНЕ НОВОСТИ.

— Постављени су: секретаръ суда окр. шабачкогъ Лазаръ Марић за привр. члена истогъ суда; а старин писаръ Илија Стефановић за прив. секретара; даль, млађий писаръ суда окр. крушевачкогъ Михаило Ђирић за прив. старіегъ писара шабачкогъ суда, и на последку за млађегъ писара суда окр. крушевачкогъ Владимиръ Васић

— Постављени су: Ђорђе Мишковић за млађегъ писара суда окр. шабачкогъ; канцелиста попеч. правосудія Таса Марковић за књиговодителя, млађий писаръ суда окр. рудничкогъ Аксентије Тешић за протоколисту; практ.

суда вароши Београда Арсеніе Михайловић за Регистратора, при суду окр. шабачкогъ. — Практикантъ попеч. правосудія Гая Илић за канцелисту истогъ попечительства, и на последку практикантъ суда окр. ђуприскогъ Милосавъ Ђурђевић за млађегъ писара суда окружја рудничкогъ.

— По чувеню, можемо явити нашимъ читателъма, да е изашла една уредба, по којој свакомъ чиновнику кои у аванцираню по потреби службе неаванцира постепено, него прескочи еданъ степенъ па оде на већій; не само као досадъ вишакъ, него цела месечна плата обуставиће се у фондъ удовички. Фондъ удовички треба гледати да ма съ кое стране расте и већій постае; но ни одъ кудъ праведније неможе се изкати и узимати за ту цѣль него одъ чиновника, коихъ после жена и недорастна деца имаю право на уживанъ, и изваде многоструко оно што е уложено. Овој уредби радова ће се свакиј чиновникъ кои деце има, еръ тимъ ништа друго нечини него дае свою месечну плату у случаю ако бы умро да му деца интересъ вуку; међу тымъ, увѣрени смо да свакиј чиновникъ, желіо бы да му се по овој уредби сваке године двапутъ одбѣ по една месечна плата.

— Овде е одъ неко доба врло ладно време, и пре неколико дана мразови су врло яки были и ветрови више су наличили на зимне него на пролећнѣ. И одъ тогъ великогъ мраза, Миротија е прозобла, и одъ ветрова полегла.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Новине изъ Париза являю едну чудновату смртъ: чувеный молеръ Карѣ, ніе нигда быо у каквомъ гроблю, и свагда е се грозіо и плашіо гробля, и имао као него рђаво предчувствіе, Нѣгови пріятельи често му се смеяли. И да бы га уверили да то ніе ништа друго него нѣгово празно уображеніе — направили су едну шалу, кою е животомъ платіо. — Они позову свогъ пріятеля молера Карѣ, да при лепомъ пролетнѣмъ времену изађе съ нѣма у шетню у Венсенъ, гди кадъ буду, позову га да близу гробля пооде едного вештогъ каменорезца, оны пођу баяги тамо, на колима, но кадъ кола стану, и изађу, нађе се сироме Карѣ у средъ гробля — и види плочу предъ собомъ на којој е стаяло гѣгово име, написано: „Здѣ почива Карѣ, молеръ, художникъ, пуцъ доброте и таланта, добаръ другъ и пріятель — умро у 37. својој години.“ — Кадъ види и прочита то молеръ Карѣ, падне одма безъ свести на землю. И кадъ га дигну, виде да е већъ престао живити. Нико га више нежали — него нѣгови пріятельи — кои су тако неотице узели животь ономе, за кога бы у свако доба метули у опасность свое животе.

— Царъ е приспѣо са свогъ путовања изъ Италіе у Бечъ — съ нѣме заедно дошли су росиски велики князеви: Николай и Міяило — и нѣма за честь, држаће се велика воена маневра.

— Одъ како се у Хини буна породила, многи су чиновници лишени службе, што е нису утищали. Међу нѣма првый министеръ Сайсанкахъ, генераль Янчунгъ и Пачинстехъ. — У Хини іоштъ се и многи айдуци показую.

— Породила се распра у Янъини између тамошнѣ власти и Французкогъ конзула збогъ увреде некогъ французскогъ поданика.

— Постављенъ е за Митрополита у Видину некій Пайсіе, кой е пређе быо сингелъ кодъ покойногъ Митрополита Видинскогъ.

— Установлява се една стаклена фабрика у Турскомъ царству.

— Две жене у Америки изучиле су докторію и добиле су зато диплому.

— У Буюкдери (Цариграду) догодіо се пожаръ, одъ чега су 300. фамилія остале безъ крова.

— У Цариграду издаю се едне нове повине на турскомъ езыку съ переводомъ Французскимъ.

Огласи.

(6) (3—3)

Мою кућу с'ниже Варошъ - капіе, према Типографіи, коя има одоздо дућане и изгледъ на обадва сокака, продаемъ, ко жели узети, нека ми се ради погодбе у истой кући пріяви.

Димитріе Ненадовићъ.

(7) (2—3)

Онай лѣкъ за нузлу и покварено месо око зуба, о коме е была обява у б. 8. и 10. числу овы новына, може се заедно са упутствіемъ добыти и у Бѣограду кодъ Господара Павла Ранковића на сави на малой піяцы.

У Пожаревцу 31. Фебруара 1852. год.

Владимиръ Васићъ.

(8) (2—3)

Долеподписаный обявлюемъ свакоме кой бы случайнѣ одъ задржаваня мокраће тако званогъ камена страдао да самъ му устаню за 24. сата помоћи, и да у томе свакоме и у свако време мою помоћъ дати неодричемъ.

Яшаръ Аѣмовићъ,
Батилъ ђумрука Београдскога.

(9) (1—3)

Ко има волю дућане и квартире куће мое у Савамали, ниже Тоскине куће, близу мале піяце, на ћошку налазеће се подъ цимеромъ — „Кралъвића Марка“ — одъ Ђурђева дна тек. год. све заедно, или понаособъ, за б. месеци или и на дуже време, подъ кирію узети; као и ко бы желіо купити кућу мою на врачару налазећу се до куће ГГ. браће Јокића са шупомъ и шталомъ у Авлији са пространомъ баштомъ, у кою су три плаца заузета и коя е воћемъ и лозама засађена —, нека се изволи мени ради погодбе пріявити.

Сима Весовићъ,
Стол. Совѣта.

(10) (1—3)

Едну кућу, са две собе, едномъ великомъ куйномъ — съ плацемъ 12 фати ширине на лицу; а у дужину више одъ 20 фатій, и коя кућа лежи у Циганској мали, изподъ общтинске шупе, до чесме: ко жели купити нека се ниже подписаномъ изволи као тугору тогъ иманя ради погодбе пріявити — цена ће быти умерена.

Петаръ Јовановићъ.